

Bona Lugton dormea. Scosese un sforăit zgomotos, cu capul proptit în piept și ochelarii ridicați pe frunte. Stătea aplecată într-o parte lângă șemineu, cu un deget în sus și un degetar pe el, ținând un ac cu fir de bumbac. Sforăia și tot sforăia, iar pe genunchii ei, acoperindu-i întregul șorț, avea o bucată uriașă de pânză albastră brodată.

Animalele cu care era decorată pânza nu s-au mișcat până când Bona Lugton n-a sforăit pentru a cincea oară. Unu, doi, trei, patru, cinci – ah, bătrâna doamnă adormise, în sfârșit! Antilopa a dat din cap către zebra; girafa a mușcat din frunzele din copac; toate animalele au început să danseze și să se agite.

